

ПАЛКИЙ ПРИВІТ ДЕЛЕГАТАМ ХХХІІІ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЦЕНТРАЛЬНОГО РАЙОНУ м. ОДЕСИ

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА НАУКОВІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА
ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Видається з 1933 р.

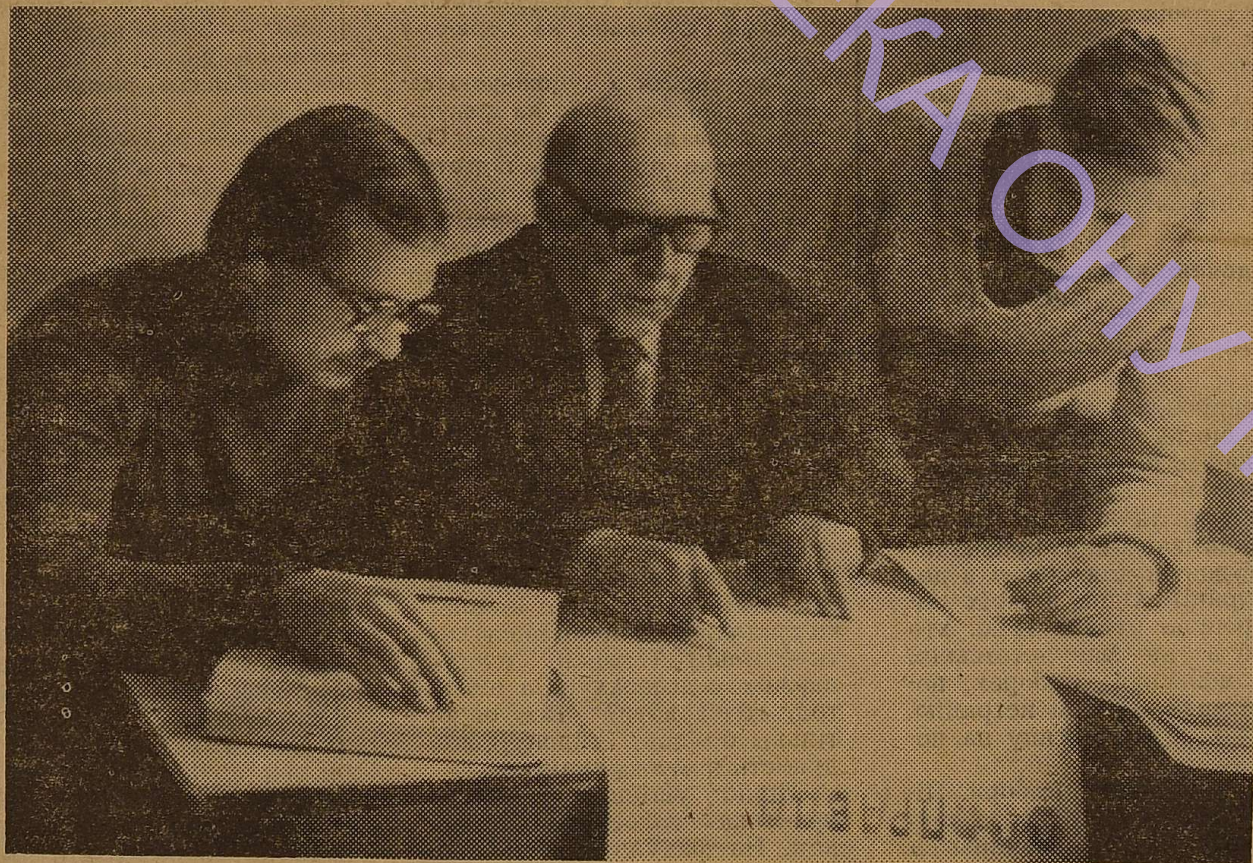
№ 37 (1650).

28 ЛИСТОПАДА 1986 РОКУ.

Ціна 2 коп.

Рішення ХХVІІ з'їзду КПРС — в життя!

КОМСОМОЛЬЦІ 30-х

Завжди в оточенні молоді комсомольці 30-х доцент істафану Пантелеймон Григорович Чухрій. Учасник Великої Вітчизняної війни, людина з багатим життєвим і викладацьким досвідом, він охоче допомагає молодим науковцям в оволодінні професійними знаннями, в ідейному загартуванні.

Фото І. МОСКАЛЕНКА.

УДАРНОЮ ПРАЦЕЮ ЗУСТРІНЕМО XX З'їзд ВЛКСМ

Комсомольці і молодь Центрального району, виконуючи рішення ХХVІІ з'їзду КПРС, прагнуть ударною працею і відмінним навчанням гідно зустріти XX з'їзд ВЛКСМ і ХХV з'їзд ЛКСМ України.

У відповідь на Звернення ЦК КПРС до трудящих країни близько 300 молодих передовиків виробництва, 16 комсомольсько-молодіжних колективів зобов'язались виконати план двох років п'ятирічки до 70-річчя Великого Жовтня. В авангарді соціалістичного змагання ідуть комсомольсько-молодіжні колективи телеграфно-телефонної станції (бригадир Н. Бабич, групкомсорг Л. Кучут), УС АТЕЦ (бригадир Д. Кучерявий, групкомсорг Б. Сумій), перший телеграфний цех поштамту (бригадир О. Аничфорова, групкомсорг Л. Зозуля), В/О «Зоря» (бригадир Л. Баксалар, групкомсорг О. Толочко) та інші.

Сьогодні в районі розгортається змагання за гідну зустріч всесоюзного і республіканського комсомольських форумів.

Вагомий внесок у вирішення завдань прискорення соціально-економічного розвитку країни внесли бійці студентських будівельних за-

гонів вузів. За 2 роки ними освоєно понад 10 млн. карбованців капіталовкладень. Добре працювали бійці студентських загонів, медичного, інженерно-будівельного інститутів та інституту електротехнічного зв'язку.

Праця 20 юнаків і дівчат Центрального району за підсумками роботи в ХІІ п'ятирічці була відзначена урядовими нагородами.

Серед делегатів районної конференції Тамара Кочуріна — телеграфістка телеграфно-телефонної станції, нагороджена орденом Трудової Слави ІІІ ступеня, Любов Сколотова — студентка інженерно-будівельного інституту, нагороджена медаллю «За трудову доблесть». Такої ж нагороди удостоєна старша піонервожата середньої школи № 58 Олена Шуляк.

Серед 33 тисяч студентів вузів і технікумів — 63 ленинських і іменних стипендіатів, кожен третій вчиться на «добре» і «відмінно». В комсомольських організаціях навчальних закладів району набирає сили змагання серед академічних груп за право носити ім'я ХХ з'їзду ВЛКСМ і ХХV з'їзду ЛКСМ України. Новий

(Закінчення на 2-ій стор.)

ДРУЖБІ МІЦНІТИ

УВАГА ВСІХ СТУДЕНТІВ, ВИКЛАДАЧІВ І СПІВРОБІТНИКІВ ОДЕСЬКОГО ДЕРЖУНІВЕРСИТЕТУ СПРЯМОВАНА В ЦІ ДНІ ДО ВІЗИТУ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС М. С. ГОРБАЧОВА В ІНДІЮ.

«У радянських людей до Індії особливе ставлення. Ми в індійському народі бачимо свого старого друга, надійного партнера. Ми задоволені тим, як складаються наші відносини». Ці слова сказані М. С. Горбачовим в інтерв'ю індійським журналістам, що найкраще передають наш сьогоденній настрій.

До нас у гості завітав заступник голови земляцтва індійських студентів в Одесі Аміт Бандіопадхай, який навчається на 3-му курсі біологічного факультету ОДУ. Він розповів про те, який широкий резонанс викликала серед його земляків звістка про візит М. С. Горбачова в Індію.

У вузах Одеси (ОМІ, ОПІ, ОВІМУ, ОДУ, ОТІХП) сьогодні навчається 33 індійських студента, в тому числі 6 чоловік — в університеті. «Візит Михайла Сергійовича Горбачова в Індію, — сказав від імені своїх товаришів Аміт, — це одне свідчення великої дружби, що єднає індійський і радянський народи. Гадаю, що новий радянсько-індійський діалог на найвищому рівні буде сприяти дальшому зміцненню цієї дружби, розширенню економічних і культурних зв'язків наших країн, справі миру і прогресу».

...Аміт Бандіопадхай народився в Калькутті, в місті, яке часто відвідують радянські торговельні судна. Зустрічі з радянськими моряками, відвідання Будинку СРСР в Калькутті (його називають «Горький Садан», тобто Будинок Горького), де він вивчав російську мову, читання

У ТЕПЛИЙ, ДРУЖНИЙ ОБСТАНОВЦІ ПРОХОДИТЬ ВІЗИТ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС М. С. ГОРБАЧОВА В ІНДІЮ. «СЬОГОДНІШНЄ ПОКОЛІННЯ РАДЯНСЬКИХ ТА ІНДІЙСЬКИХ КЕРІВНИКІВ, — ПІДКРЕСЛИВ М. С. ГОРБАЧОВ ПІД ЧАС ВІДВІДАННЯ МЕМОРІАЛУ ІНДІРИ ГАНДІ, — ПРИЙМАЄ ЕСТАФЕТУ ПОПЕРЕДНІХ ПОКОЛІНЬ — ЕСТАФЕТУ ДРУЖБИ. І ТРЕБА ЦЕЙ ФАКЕЛ ДРУЖБИ НЕСТИ ДАЛІ. МИ ДЛЯ ЦЬОГО ДОКЛАДЕМО ВСІХ ЗУСИЛЬ».

газети «Москву ньюз», журналу «Радянський Союз», — все це викликало у юнака неабиякий інтерес до нашої країни. Нині здійснилась давня мрія Аміта — він навчається в СРСР.

«Одеса дуже нагадує Калькутту, — говорить Аміт, — добрим сонячним світлом, теплим морем, гостинністю жителів міста. Правда, Калькутта значно більша, зараз в ній мешкає 15 млн. чоловік, і проблем у нас вистачає».

Ми з цікавістю слухали розповідь Аміта про вечори радянсько-індійської дружби, які організувало індійське земляцтво в Одесі, про підготовку до наступної (28 листопада) наукової конференції «Рух неприєднання, боротьба за мир і прогрес» (такі конференції проходять щороку, їх організує Товариство індійсько-радянської дружби). Охоче Аміт ділився враженнями про відвідання індійськими студентами одеських музеїв, про недавній захист двома індійськими аспірантами хімічного факультету ОДУ — Гітою Чаудхурі і Раві Вхушан Баджнай — кандидатських дисертацій.

«Мабуть, тяжко буде розлучитися з містом, яке ми полюбимо, з гостинними і веселими одеситами, — сказав на прощання Аміт. — Ми постараємось якнайкраще використати свої знання, отримані в Радянському Союзі, на благо рідної країни. Ми впевнені, що дружба і всебічне співробітництво СРСР і Індії будуть міцніти із року в рік».

О. ГУБАРЬ.

УДАРНОЮ ПРАЦЕЮ ЗУСТРІНЕМО

XX З'їзд ВЛКСМ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

імпульс одержала науково-технічна творчість молоді. За ініціативою комітетів комсомолу в районі діє 18 студентських науково-виробничих загонів, конструкторських бюро, все більшого розмаху набуває створення тимчасових молодіжних творчих колективів. Однак, не у всіх комсомольських організаціях ця робота ведеться конкретно і цілеспрямовано.

Здійснені заходи по перебудові багатьох сфер і ділянок ідеологічної роботи, удосконаленню морального виховання. В районі перебудована система комсомольського політичного і економічного навчання. Все більшого розповсюдження набувають активні форми роботи, такі як вечори питань і відповідей, диспути, дискусії і т. п.

Ідеологічна робота комсомольських організацій помітно поживилася, дякуючи підготовці і святкуванню 40-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні, проведенню XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів в Москві. В практику роботи міцно увійшли акції «Я голоую за мир», «Поки не пізно», «Час — діяти!», фестивалі, тижні інтернаціональної солідарності, мітинги і маніфестації.

Цікавіше і змістовніше комітети комсомолу почали організовувати дозвілля молоді. Останнім часом з'явилось багато нових любительських об'єднань, клубів за інтересами.

В лютому 1986 року відкрився міжвузівський молодіжний центр при кінотеатрі «Одеса».

Однак звіти і вибори в комсомольських організаціях району, які передували районній комсомольській конференції, показали, що в більшості своїй комітети комсомолу ще повільно перебудовують стиль і методи комсомольської роботи.

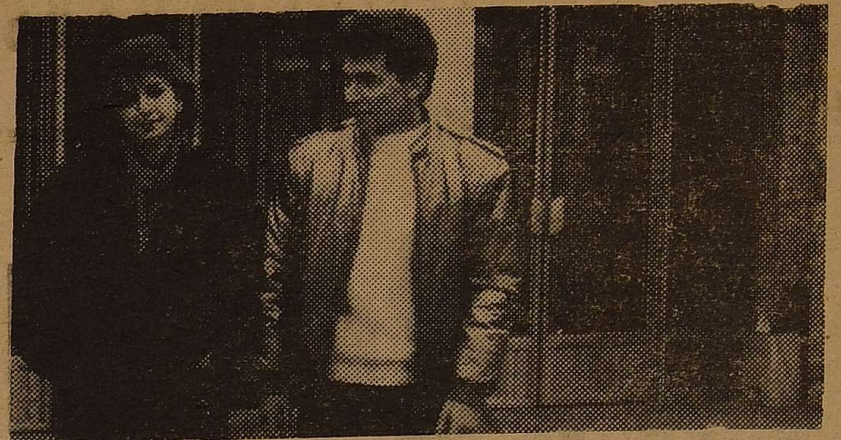
Важливим етапом в передз'їздовському житті комсомолу є підготовка нової редакції Статуту ВЛКСМ, це подія величезного значення для радянської молоді. Щоб взяти участь в обговоренні проекту нового Статуту, а тим більш внести свої пропозиції, необхідно добре знати нинішній Статут. Адже не секрет, що багато хто знайомий зі Статутом лише взагалі. Уважне вивчення Статуту дозволить в комсомольських організаціях організувати плідне обговорення і вносити конкретні пропозиції стосовно змін у Статуті.

Напередодні XX з'їзду ВЛКСМ і XXV з'їзду комсомолу України комсомольським організаціям необхідно ретельно проаналізувати досягнуте і намітити чітку реальну програму роботи, спрямовану на викорінення прорахунків, без метушні і парадності взятися за справу і довести її до кінцевого результату.

Трудова вахта комсомольців на честь XX з'їзду ВЛКСМ повинна продемонструвати високу трудову і громадянську активність юнаків і дівчат, одноставну підтримку стратегічної лінії партії, виробленої XXVII з'їздом КПРС.

В. ЛЕВЧУК,
секретар Центрального райкому
ЛКСМ України м. Одеси.

НАШІ ДЕЛЕГАТИ

Ця симпатична дівчина — активний учасник всіх заходів, які проводяться в ОДУ, людина, яка кожного ранку вітається чи не з усіма студентами університетського корпусу, розташованого в Шампанському провулку. Член комсомольського бюро біологічного факультету протягом кількох років — Олена Печковська.

Олег Діанов вчиться на I курсі юридичного факультету. За кілька місяців він вже встиг виявити себе як активний, принципний комсомолец. Недарма курс обрав його делегатом XXXIII районної комсомольської конференції.

XX З'їзд: ДІАЛЕКТИКА СВІТОГЛЯДУ

I не тільки дозвілля

Переді мною лежить брошура для делегатів XXXI звітної виборної комсомольської конференції університету. Гортаю. На четвертій сторінці наведені дані абсолютної успішності по університету. Знаходжу свій мехмат. По університету його успішність найнижча. Така ж картина і з якістю успішності. Відсів на нашому факультеті один з найвищих. Але ось я відкриваю дев'яту сторінку. Читаю: «Розподіл місць в конкурсах художньої самодіяльності». Мехмат стабільно на першому місці.

Так, справи з художньою самодіяльністю у нас на факультеті справді йдуть добре. Ось і недавню прекрасно підготовлена, весела, дотепна команда мехмату з легкістю перемогла в КВНі, який відбувся 14 листопада цього року на Пролетарському бульварі, команду фіз-

факу. Що ж, першокурсники нашого факультету, які перебували в цьому змаганні, звичайно, молодці, і я щиро вітаю їх із завойованою перемогою. Але давайте спробуємо згадати, для чого кінець кінцем ми прийшли в Одеський державний університет. Вже напевне не для того тільки, щоб танцювати, співати оперним голосом, малювати плакати і писати фейлетони. Може статись, де-хто і забув про це, але ж прийшли ми сюди все ж головним чином — вчитись, здобувати так необхідні для нас, майбутніх спеціалістів, знання!

Гадаю, що університет повинен випускати не організаторів культурно-освітньої роботи, а вчителів, здатних озброїти учнів серйозними і глибокими знаннями.

В. ГРЕБЕНЯК,
студент I курсу мехмату.

Про що розповіла районна газета

Якось, переглядаючи газету «Прапор Перемоги» — орган Комінтернівського райкому Компартії України і районної Ради депутатів трудящих за 1960 рік, я прочитав кореспонденцію пенсіонера С. Костанді «Лекція вчителя».

«Ще ніколи, — пише сількор у номері від 1 листопада 1960 року, — не було так людно в сільському клубі села Сичавки, як під час читання лекції директора Сичавської середньої школи А. О. Слюсарем. Сюди

прийшло понад 250 трудящих. Вони з великою увагою прослухали лекцію про міжнародне становище. А. О. Слюсар дав відповіді на численні запитання хліборобів. Присутнім сподобалась лекція...». Далі подавалась характеристика цієї лекції.

З того часу багато сталося змін в житті А. О. Слюсара. Він став кандидатом філологічних наук, доцентом, його обрали деканом філологічного факультету. Завершує роботу над ди-

сертацией на вчений ступінь доктора наук.

Арнольд Олексійович, до речі, як і раніше, любить читати лекції, які, щоправда, децю змінили свій тематичний профіль. І все ж, здається цікавою ця давня кореспонденція із районок, яка нагадала про початок трудової біографії нашого колеги.

І. КАЛМАКАН,
доцент кафедри історії
ОДМУ.

НА XX З'їзді ВЛКСМ Я Б СКАЗАВ...

Володимир Ілліч Ленін підкреслював, що Комуністична Спілка Молоді повинна бути ударною групою, яка у всякій роботі надає свою допомогу, проявляє свою ініціативу, свій почин.

Про таку спілку молоді ми читаємо в книгах, такою її бачимо в довоєнних фільмах. Потім озираємось навкруги і виявляється, що такого комсомолу нині немає. Зате є «проблема молоді», проблема «батьків і дітей» і т. п.

Поговоримо про нинішні недоліки комсомолу з точки зору рядового члена ВЛКСМ. Я не можу повірити, що нормального комсомольця не хвилює відсутність ініціативи, волюнтеризму, холодності, які панують в первинних комсомольських організаціях. Не може не хвилювати його і те, що його товариші по спілці можуть вважати за допустиме не прийти на збори без поважних причин, присутність на яких обов'язкова, не з'явитись на суботник, потрапити до медвигверзника...

Мені можуть заперечити, що це — окремі, рідкісні випадки, масового характеру вони не мають. Відповім словами Статуту: «ВЛКСМ самодіяльна, громадська організація, яка об'єднує в своїх лавах широкі маси передової радянської молоді». Передової! І ні про яких «окремих, рідкісних» у Статуті нічого не сказано.

Звідки ж беруться ці «окремі»? Вступають, як і всі. За них так само голосують, їм так само дають рекомендації — отже породжують їх самі первинні організації. Зрозуміло, в появленні у комсомолу подібних «рідкісних» винні не лише первинні організації, але й районні комітети ЛКСМ, і не меншою

мірою, бо вони сліпо орієнтуються на рішення первинної організації.

Ні для кого не секрет, що вступ до лав ВЛКСМ тепер перестав бути честю, а став частиною ритуалу підготовки школяра до вступу у вуз. Адже без комсомольського квитка поступати в інститут ніби не прийнято, ось і штамнують школи комсомольців сотнями партіями. І район-

ним комітетам нічого не залишається робити, як затверджувати рішення зборів, бо в Статуті сказано: «широкі маси», а наскільки широкі — здогадуєш сам.

Можливо, справи в комсомолі пішли б краще, якби він об'єднував в своїх лавах просто «передову радянську молодь», без зазначення кількості. А зміна змісту приведе до зміни форм, тобто «окремі» стануть насправді окремими. Перспективи таких змін величезні: комсомол ненасильно очиститься від людей, які ганьблять звання комсомольця. Можливо, було б доцільно встановити кандидатський стаж для вступаючих до лав ВЛКСМ. Гадаю, таким шляхом можна було б «сиять заставити заново» слово «комсомолец».

Чималі біди породжує в комсомольських організаціях формалізм — сильна отрута, здатна отруїти навіть дуже стійких. 5 листопада у мене відбулась розмова з комсоргом нашого факультету, який, як щось звичне, сказав: «На демонстрацію від факультету треба послати 70 чоловік». Я не можу прийняти

це всерйоз, бо вважав і вважаю, що на свято йдуть самі керуючись внутрішніми переконаннями. Однак, наступного дня я, як комсорг групи, одержав завдання призначити студентів для участі в демонстрації. Одна з моїх однокурсниць подала ідею: хто не був на факультетських зборах комсомольських зборів, повинен піти на демонстрацію. Ось так. І без натяку на посмішку.

А згадайте наші збори. Після доповіді комсоргу завжди чуємо: «Розпочинаємо

обговорення доповіді. Слово надається тов. такому-то, підготуватись такому-то».

«Такий-то» читає з папірця, запевняючи, що з комсоргом повністю згоден, і що той міг би працювати краще. Не дивлячись ні на що, робота завжди визнається задоволеною. Потім в такому ж дусі виступає ще кілька чоловік. І після цього подається пропозиція: «Є думка припинити дебати». Дозвольте, але синонім слова «дебати» — «дискусія». Однак, про яку дискусію, суперечку може йти мова, якщо «дебати» заготовлені і написані попередньо, перевірені і погоджені з тим самим комсоргом, який так старанно зачитував свою доповідь.

Часом заздалегідь підготовлені за таким сценарієм збори проходять цінаво. Але це трапляється завдяки дивакам, які ризикнули, не порадившись, справді посперечатись з комсоргом, з думкою партбюро, з адміністрацією. Не треба шукати можливості висловити свій антиформалістський гнів: якщо припинити називати виступи по шпаргалці «дебатами», а

назвати «інсценуванням активності на зборах» — це і буде відверте неприйняття формалізму. Можливо, я децю загострив проблему з «дебатами», але посудить самі. Людина, яка заснула під час соло доповідача, навряд чи прокинується, щоб вислухати сумовитий канон «виступаючих у дебатах». За що ж тоді голосувати? Все одно, тільки б «за». Звідси і байдужість комсомольців.

Міцно увійшла в життя практика голосування списком. На факультетських збо-

рах її намагаються уникати, оскільки за існуючим положенням результати такого голосування сили не мають. Але на курсових зборах це зустрічається всуціль. На моєму курсі список складається так: комсорг курсу повідомляє групкомсорга про те, скільки людей від його групи повинно бути в цьому списку. І група повертається, намагаючись «вклинити» в список тих, хто ще не має навантаження в групі. Було і так. Комсорг курсу говорив: «Не обирайте нікуди такого-то — він піде в бюро курсу, факультету. (І таке відомо ще до виборів). Потім цей список каліграфічно виводять на дощці, в ньому рідко бувають спірні кандидатури.

— Як будемо голосувати?
— Списком!

І голосуємо, як у М. Жванецького, за принципом «За нас хтось думає, і, мабуть, не дурень».

Нещодавно з цього приводу мені довелося розмовляти з комсоргом нашого курсу. Йі відповіддю було:

— Якщо в списку необхідна кількість людей, які мені

потрібні, то навіть вся ця катавасія з голосуванням?

Якщо питання ставити так, то чи взагалі є необхідність в голосуванні? Проста формальність. Передбачаю заперечення — при голосуванні можна відхилити ту чи іншу кандидатуру. Можна, але ж ця практика тягнеться не рік і не два. Встигли вже звикнути до того, що вирішують за нас. Тим більше, що збори, як правило, проходять в перерві між академгодинами за 10 хвилин. Адже після заняття на збори багато хто не з'явиться.

Ще одна проблема комсорга будь-якого рівня — членські внески і відмітка про їх сплачення в комсомольських квитках. Пам'ятаєте положення із Статуту ВЛКСМ? Про комсомольця, який протягом 3 місяців не сплачував без поважних причин членські внески, ставиться питання на обговорення первинної комсомольської організації. Гадаю, доцільно було б в уставному порядку посилити відповідальність за несплату членських внесків і основним документом, який зобов'язує їх сплачення, зробити комсомольський квиток. Давно пора довіряти комсоргам груп, дозволивши їм володіти найдефіцитнішою печаткою «Сплачено. ВЛКСМ». І зобов'язати комсомольців сплачувати внески з квитком в руках.

Член ВЛКСМ, говориться в Статуті, носить як символ своєї приналежності до Ленінської Комуністичної Спілки Молоді комсомольський значок. Давайте подивимось один на одного: чи у всіх на грудях комсомольський значок? Є над чим задуматись, чи не так?

В. САРКІСЯН,
студент IV курсу хіміфаку,
член молодіжного
відділу «ЗНК».

ПРО СПРАВИ КОМСОМОЛЬСЬКІ

Інна Отколенко, комсорг факультету романо-германської філології, студентка III курсу:

На факультеті відроджується цікава форма політичної роботи — політурніри. Команди з 10 чоловік готують одна одній питання з ідеологічної тематики, номери художньої самодіяльності. Комсомольці охоче підтримують проведення таких заходів, особливо активну участь в цій справі бере Марко Шевченко. Добре працює «Комсомольський прожектор» (Оксана Завіщенко).

«Хороший хлопець», — говорять про Віталія Коваленка, студента I курсу філфаку, голову студентської ради гуртожитку № 5. Віталій — молодий комуніст, людина відповідальна, серйозна, добросовісна. Такими словами характеризують його товариші в групі, в гуртожитку. Саме тому, не дивлячись на те, що Віталій ще першокурсник, йому довірили керівництво студентським самоврядуванням в гуртожитку. Зараз, коли по всій країні вже намітились позитивні зміни, зв'язані з перебудовою самоврядування, надається величезне значення. Віталій вважає, що студенти повинні бути більш ініціативними, енергійними, тоді і студентське самоврядування виявиться в конкретних формах.

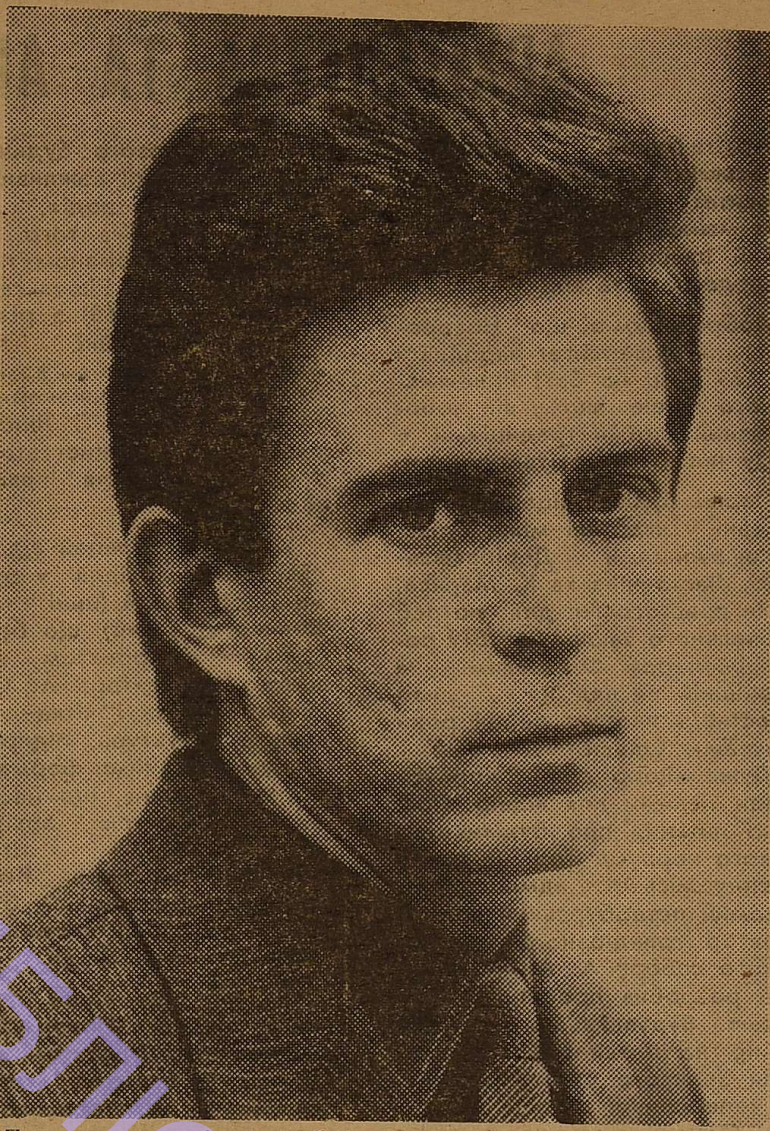

Господарка «Крокуса» — Олена Дякова, студентка IV курсу ГГФ. Олена 4 роки бере активну участь в роботі туристичної секції університету, два роки є її головою. Цей рік для секції особливий — вона буде відзначати свій ювілей і проведе наступної весни десятий туристичний зліт. В цьому році в секцію прийшли 120 новачків. Такий наплив пояснюється добре поставленою агітацією. Урізноманітнюються маршрути секції: якщо в минулому році було проведено 4 зимових похода то цього року їх буде вісім. Користуючись нагодою, Олена запрошує в секцію всіх бажаючих. Сама Олена Дякова особисто водила 3 групи на Центральний Кавказ, 2 групи — на Південний Урал, в цьому році поведе групу в Карелію.

«Весела і винахідлива», — говорять про Ніну Лушніченко, студентку II курсу мехмату. Багато хто з дівчат тихцем заздрить Ніні, адже вона в складі команди КВН ОДУ брала участь в поєдинку з командою КВН Московського хіміко-технологічного інституту. Як відомо, команда ОДУ виграла цю зустріч з рахунком 4:1. Виступ студентів Одеського університету був яскравим, гострим, теплим. У своїх сценках, номерах художньої самодіяльності студенти торкались важливих питань соціального життя країни.

В громадській приймальні «ЗНК» чергувала Т. КОШЕЛОВА, студентка I курсу філфаку, член молодіжного відділу газети.

НАШІ ДЕЛЕГАТИ

Його знають всі, хто займається комсомольською роботою в університеті. В комітеті комсомолу він відчуває себе як вдома. Це студент 3-го курсу юрфаку Юрій Бошко, активний учасник трудових семестрів: будагін «Атланти» під його керівництвом посів в цьому році I місце серед СБЗ університету. Загальний обсяг робіт цього заgonу — 307 тис. крб. Юрій — секретар комсомольської організації юридичного факультету. Фото Є. КРАСНОПОЛЬСЬКОГО.

Педагогічний «Факел» запалено

При кафедрі педагогіки Одеського державного університету створений і почав працювати педагогічний клуб «Факел».

Чому студенти і викладачі кафедри педагогіки вважають, що для обговорення актуальних проблем, наболілих шкільних питань, для удосконалення педагогічних навичок студентів потрібний саме клуб?

Клуб — це найбільш демократичне об'єднання, де об'єднуються однодумці, люди, які боліють, щоб наша школа стала кращою, щоб молоді педагоги внесли до неї свіжий струмінь. Після серйозної розмови в клубі може звучати пісня, гостре сатиричне слово. Так і трапилось на першому засіданні клубу «Факел».

Дискусія відбулась гаряча. Що головне — виховання чи навчання, як зацікавити учнів своїм предметом, яким бути вчителю? Ці та інші питання обговорювались не лише теоретично — у членів клубу вже є досвід педпрактики, а гостям — учителям одеських шкіл, які входять в об'єднання молодих учителів при міськомі ВЛКСМ, — педагогічного досвіду не позичати.

Олена Затолокіна, студентка істафаку: — Учитель повинен, перш за все, бути хорошою людиною, вважати дітей своїми друзями, адже ми покликані створювати людські душі в їх широті і повноті. А якщо випускник університету не хоче бути вчителем, а його розподіляють до школи, часто такий учитель тільки калічить дітей. Хай я не всіх учнів навчу історії, але обов'язково намагатимусь виховувати всіх хорошими людьми.

Ірина Тогоная, студентка хімфаку: — Не згодна, що головна справа — це виховувати, а не давати знання. Якщо я добре знаю свій предмет, в учнів виникає інтерес до навчання. Щоправда, треба ще вміти викладати так, щоб вони добре засвоїли матеріал. На педпрактиці в ПТУ в мене це не одразу виходило.

Олександр Мельник, студент істафаку: — До дев'ятого класу у нас був хороший учитель з історії. Вже в 6 класі я вирішив стати істориком, але обов'язково працювати з дітьми. В нашому класі багато хто мріяв про цю професію, і ми були впевнені, що вступимо на істафак університету. Але в дев'ятому класі прийшов новий учитель, і улюблений предмет став для багатьох нецікавим. Та й деякого з вчителів нашої школи менш за все цікавило, який учні зроблять професійний вибір, що з нами стане у майбутньому.

Але власна доля небайдужа учням, і якщо учитель може захопити своїм предметом, допомогти у виборі професії — учні це цінують і відносяться до учителя з повагою. Я тільки не знаю, як дивитися в очі своєму колишньому учню той викладач, який не давав йому ні знань, ні душевного тепла.

Сергій Горнов, студент істафаку: — Ще рік тому я на олімпіаді самовпевнено відповів, що зацікавити учнів на уроках історії дуже просто — розповісти їм кілька історичних анекдотів — і увага до навчального матеріалу забезпечена. Але на педпрактиці я переконався, що цей засіб не працює. Головне — це особистість учителя, але й те, що в класах зараз до 40 учнів, теж впливає. Дуже багато уваги приділяється всьому класу і недостатньо — особистості окремого учня. Буває, що я на уроці працюю з 10—15 дітьми, іншим до мого предмету немає діла. І зацікавити їх мені нема коли, треба

(Закінчення на 4-й стор.).

ПЕРЕБУДОВА: ПЕРШІ КРОКИ

Студенти незадоволені

ПРОБЛЕМА ПОЛІТІНФОРМАЦІЇ. ВАША ДУМКА?

На механіко-математичному факультеті пройшло вже кілька політінформацій для всього курсу одразу, за новою формою. Однак хочеться сказати, що ця ідея застаріла, ледве народившись на світ. Для політінформаторів надається 15 хвилин на лекції з історії КПРС. Що можна повідомити за ці 15 хвилин величезній аудиторії? Максимум 2—3 факти. Повідомити! Але хіба цим можна зацікавити аудиторію? Потрібно надати студентам можливість активного обговорення подій, які відбулись, що фізично неможливо зробити за 15 хвилин.

Тому ми пропонуємо виділяти для проведення політінформації одну академічну годину

на тиждень (кураторську), на якій в групах будуть обговорюватись важливі події, які відбулись у світі, даватись їм політична оцінка. Бажано також проводити і цільові тематичні політінформації. Оптиміальний варіант — це участь в політінформаціях максимальної кількості студентів. Але це можливо лише за умови проведення політінформації в групах. На наш погляд, тільки така форма буде відповідати завданням виховання у студентів активної життєвої позиції.

О. СЕМЕРИН,
С. ЧЕРНЕСЬ,
студенти I курсу
мехмату.

А МИ РОБИМО ПО-ІНШОМУ

Починаючи з цього навчального року, в університеті змінюється структура системи політінформовання. Один з проявів цього — розділення політгодин на політінформацію і виховну годину. Спочатку було прийняте рішення проводити політінформації з 8.15 до 8.30 на першій парі по понеділках. Тут же виникли проблеми. Низька якість і ефективність політінформації перед аудиторією в 100 чоловік і, як наслідок, невинуваті втрати часу на лекції, особливо з спеціального предмету. Про це якраз говорилось у статті «Що трапилось з політінформацією?» («ЗНК», 7 листопада).

На фізичному факультеті вирішили проводити політінформацію в перші 15 хвилин семінарів з суспільних наук. Присутність викладача-суспільствознавця сприяє підвищенню якості політінфор-

мації. Ведуть політінформації політінформатори груп (1—2 чоловіка в групі). Це їх основне комсомольське доручення.

На виховних же годинах в групах увага повинна надаватись в основному навчання, трудовій дисципліні, дозволяю. В проведенні виховних годин істотну допомогу можуть надати іноземні студенти.

Не слід думати, що роль організаторів в цій справі візьмуть викладачі і куратори. Тим більше, що тепер куратори залишились лише на перших-других курсах. Комсомольці самі повинні робити життя своїх груп цікавим і різноманітним, працювати в дусі студентського самоврядування.

А. ЗВЕЛІНДОВСЬКИЙ,
заступник секретаря
комсомольського бюро
фізфаку з ідеологічної
роботи.

НОВЕ ІМ'Я

Борис Медзеновський

Літературні традиції Одеського держуніверситету загальновідомі. Багато професійних письменників, вихованців ОДУ, працює нині на літературній ниві.

З радістю і хвилюванням читав вірші Б. Медзеновського. В його поезії відчувається непідробна щирість, свій погляд на світ і свій іричний мотив у поєднанні з хорошою поетичною школою. Впевнений, що любителі поезії ще не раз почують це ім'я. Запам'ятайте його — Борис Медзеновський.

Тарас ФЕДЮК.

Гірке осіннє небо,
гіркий осінній дим
повзуть по дюнах вітру
за колесом рудим.

А колесо загрузле
сухим вогнем горить
і втоплюється глибше
в задимлену блакить.

Згорни там трохи жару,
візьми з теплом у дім
гірке осіннє небо,
гіркий осінній дим.

Розкрий гарячі жмені,
поки не згасло ще —
три вересні шалені
між пальців потече.

В обличчя темний вітер
жбурне густий пісок,
щоб ти не зміг вловити
долонечку-листок.

...І будуть в горлі тліти
листочком золотим
гірке осіннє небо,
гіркий осінній дим.

Зорі падають з неба
як осінні листки,
і в долонях у тебе
слід моєї руки.
Зорі з неба упали
як під вітром листки
і в долонях розтали
наче сніжні квітки.

Тільки сяє в зірницях
дальній зоряний світ,
тільки все мені сниться,
що не тако той слід.

ФОТОКАРТКА

Усе перемелеться, зміниться,
Все змие нестримна ріка:
Що мутною хвилею

спиниться,
Що втоне, як брила важка,
Що сплине, як ракушка
пляма

А ти будеш завжди така,
І чиста і грішна, та сама.

Усе незустріте зустрінеться,
Все вщухне, як злива швидка:
Що з вітром не знати
де дінеться,

Що стихне, як пісня давінка,
Що згасне, як п'яна
нестямна, —

А ти будеш завжди така,
І перша й остання, та сама.

Усе пролетить, не зупиниться,
Все скосить безжална рука:
Що проліском знову
прокинеться,

Що зійде, як рута гірка, —
Урветься нескінчена драма...
А ти будеш завжди така —
Єдина і завжди — та сама.

Педагогічний «Факел» запалено

(Закінчення. Початок на 3-ій стор.).

давати конкретні знання, виконувати план уроку. Сьогодні в школі до 4 класу ще поважають зовнішній авторитет учителя, а далі вже виникає авторитет справи, причому ця справа — часто не навчання. Зацікавити учнів і при цьому завоювати їх авторитет і дати їм міцні знання — як все це зробити на уроці? Ось в чому для мене основне питання.

Ліна Каменецька, викладач фізики та інформатики в школі, член об'єднання молодих учителів:

— На уроках треба застосовувати такі системи перевірки знань, щоб учні були зацікавлені результатом. І такі системи вже розроблені — наприклад, методика донецького учителя Шаталова. А там, де їх немає, треба сміливіше створювати власні, враховуючи педагогічний досвід і психологію учнів. Адже недарма нам викладають ці два курси — педагогіки і психології, треба їх використовувати в практичній роботі, причому вчителю важливо йти від своєї індивідуальності. Реформа вищої школи передбачає індивідуальний розвиток студентів — майбутніх спеціалістів, в тому числі вчителів.

Добре, що в нашому місті при міській комсомолу створено об'єднання молодих учителів. Це своєрідний клуб, в якому ми можемо спілкуватися, організовувати своє дозвілля. Адже в деяких школах молоді вчителі часом знаходяться в ізоляції, бо їх колеги старші за віком і мають інші інтереси. Нещодавно команда молодих учителів вийшла переможцем в міській зустрічі в КВН. І багато хто був здивований — мовляв, учителі, «серые лошади» і такий сюрприз — наша програма була найбільш допешною.

А потім знов виникли питання, були висловлені гострі протилежні думки.

Члени клубу колективно створили портрет ідеального класного керівника. Серед позитивних рис вчителя такі, як справедливість, щирість, ентузіазм, «залізни нерви», почуття гумору, любов до дітей, мудрість, для жінок — тендітність, терпіння, тактовність. Не хотіли б студенти бачити вчителя роздратованим, агресивним, авторитарним, затурканим. Розібрали й приклади, в яких виявились ті чи інші риси учителів. Коротше кажучи, вийшла ділова гра «Якби учителем був я».

Всім так сподобалось перше засідання клубу «Факел», що і студенти, і викладачі кафедри педагогіки запропонували програму майбутніх засідань — у кожного знайшлись питання, які бажано було б обговорити у такій доброзичливій, зацікавленій бесіді.

Хай щастить тобі, педагогічний клуб «Факел»!

Б. ВЕРНИКОВА.

Літопис університету

АРХІТЕКТУРА ТА АРХІТЕКТОРИ

Архітектурна біографія Одеського державного університету формується протягом майже 170 років. Звідки такий шанований для нашого молодого міста вік?

Добре відомо, що Новоросійський університет народився в 1865 році на базі Рішельєвського ліцею, якому він зобов'язаний своїми традиціями, в тому числі й архітектурними.

Перші будівлі ліцею, розташовані у кварталі між сучасними вулицями Дерibasієвською, Ласточкина та К. Маркса, були пристосовані для потреб навчального закладу у 1819 році інженером Ф. Шалем. Їх зовнішній вигляд на диво простий і нагадує перші роки існування Одеси.

Дуже скоро старі корпуси стали тісними для ліцею. Постало питання про будівництво нового корпусу. Тоді на замовлення міської адміністрації відомий петербурзький зодчий — автор грандіозного Ісаакієвського собору А. А. Монферран розробив проект будівлі ліцею. Будувати його мали намір на незайнятій ділянці біля Великого Фурту (в районі теперішньої вулиці Енгельса). Однак у зв'язку з дефіцитом коштів проект так і не було здійснено.

Трохи пізніше ліцей мав розміститися у конфіскованих у Сабанського складах — прекрасного пам'ятника архітектури епохи класицизму (1827 рік) на теперішній вулиці Свердлова, 23. Але і цьому задуму не судилося було збутися.

Найбільший інтерес серед існуючих нині будов університету викликає головний корпус. На початку 1850-х років почалося проектування і бу-

дівництво нового будинку ліцею. Наскільки важливим для міста була ця подія, можна судити хоча б з того, що в спеціально створеному комітеті по будівництву Рішельєвського ліцею (1845—1860) в різні роки працювали такі визнані одеські майстри, як архітектор Ф. К. Боффо, інженери Г. С. Морозов і М. Т. Любенков, випускник — стажист столичної Академії мистецтв архітектор В. С. Іванов.

У 1857 році ліцей відсвяткував своє новосілля у будинку на Дворянській (нині Петра Великого) вулиці, що був збудований за проектом талановитого архітектора А. С. Шашина. Проста і чітка планувальна структура, підкреслена монументальними формами суворих фасадів, що несуть на собі відбиток архітектурних традицій італійського Відродження. Композиційним акцентом будинку стали парадний вестибюль і чудові головні сходи.

У 1865 році ліцей було реорганізовано в Новоросійський університет. Протягом наступних років будинок головного корпусу багаторазово ремонтувався, піддавався реконструкції. Посаду архітектора при університеті займали П. В. Йотко, А. І. Бернардацці, Н. К. Толвінський. За проектом останнього у стилістиці пізньої флорентійської готики був збудований у 1897—1898 роках на території університетського саду корпус фізико-хімічного факультету, а на початку вулиці Ольгівської (нині Академіка Павлова) біля міського госпіталю з'явився розвинутий комплекс медичного факультету з клініками, що пізніше був реорганізований у медичний інститут. Будинки

медичного факультету були збудовані вже після від'їзду академіка Н. К. Толвінського у Варшаву архітекторами А. І. Бернардацці, Л. Л. Володеком, інженером А. А. Швенднером.

На початку 1900-х років для потреб унікальної бібліотеки університету, обсяг якої невинно зростає, за проектом архітекторів А. І. Бернардацці та Ф. П. Нестурха було перебудовано будинок на теперішній вулиці Радянської Армії, 26. Роботи виконувались поспіхом, старі фундаменти не були в достатній мірі зміцнені, що і призвело, власне, до аварійного стану цю цікаву будову.

Великий Жовтень дав новий імпульс розвитку Одеського університету. Для народногосподарства країни учбовий заклад почав готувати все більше спеціалістів з широкого спектру спеціальностей. Для навчальних цілей було пристосовано кілька будов у центральній частині міста, серед яких колишній палац Фундукля на розі вулиці Пастера та Червоної гвардії (1820-і роки, архітектор Ф. К. Боффо; 1879 рік — архітектор Д. С. Мазиров).

Вже після Великої Вітчизняної війни слідом за відновленням головних учбових корпусів було збудовано комплекс біологічного факультету. «Наймолодші» споруди університету — будинки факультету романо-германських мов та юридичного факультету на Пролетарському бульварі. В університеті плануються нові за будови — архітектурна історія вузу продовжується.

В. ПІЛЯВСЬКИЙ,
архітектор (на замовлення «ЗНК»).

НАМ ПИШУТЬ...

Чи довго ще чекати?

Керівництво УЕМ ОДУ під різними приводами, починаючи з 1984 року, не виконує замовлення на виготовлення каталожних шаф і стелажів для Наукової бібліотеки ОДУ.

Так, в березні 1984 року нами були замовлені 18 каталожних шаф по 144 ящика в кожній.

14 квітня ц. р. ми звернулись з замовленням по виготовленню шафи в нішу. В травні ц. р. ми знов подали замовлення на шафи, але воно було загублено майстернями.

В серпні ц. р. були замовлені каталожні ящики. В листопаді ц. р. знов були замовлені 6 каталожних шаф.

ВІД РЕДАКЦІЇ

13 червня ц. р. «ЗНК» надрукувала відповідь головного інженера УЕМ В. Паскаля на критичний виступ газети під назвою «Хто винен!» («ЗНК» № 20 від 30 травня ц. р.). Нагадаємо нашим читачам, про що йшлося в цьому матеріалі. Радіомонтажник досвідного виробництва Одеської астрономічної обсерваторії А. Михайлюк написав в газету про те, що протягом трьох років університетські майстерні не можуть виготовити за ескізами стелажі для музею, який замислила створити комсомольська молодь обсерваторії. У згаданій відповіді товариш Паскаль запевнив редакцію, що замовлення для музею буде виконано в липні — серпні цього року.

Минув час. І раптом — дзвінок в редакцію. «Щойно побував в майстернях, — сказав по телефону А. Михайлюк. — Там навіть замовлень наших знайти не можуть». Отакі!

Ледь перегоріли з А. Михайлюком, як пошта принесла листа, якого ми друкуємо — про умовські страждання наукової бібліотеки.

Ставимо крапку. Сподіваємось, що партком ОДУ розбереться, нарешті, в своєрідному стилі роботи УЕМ. Бо й справді чути про таке сьогодні — неподобство.

Через небажання і нерозпорядливість керівництва УЕМ замовлення не виконуються, а література для студентів і професорсько-викладацького складу лежить «мертвим вантажем» в підсобних приміщеннях.

Крім того, із-за великої кількості моллоху на шляху до книгозховища не виконуються замовлення читачів, тому що транспорт не може під'їхати до його входу.

Ми звертаємось до вас з проханням, по можливості, надати допомогу в розгляді питання про виконання бібліотечних замовлень.

Ю. ЛЕЛИЦЯ,
заст. директора
НБ з госпроботи.

ПРИВІТ З ОДЕСИ!

Доброго дня, дорогенькі мої татусю та мамусю!

Випала ось вільна хвилинка, і я вирішила написати вам листа. У мене все гаразд, новин особливих немає. Кожен день одне і те ж — лекції, семінари, збори, конференції, курси, ФОП. Роботи багато, добре, що хоч тепер по три пари щодня. На носі атестація, приходиться дуже часто займатись в читальні, заняття в якій, до речі, сприяють двоєкому вихованню нашої особистості. Сидиш ось так, мамо, і з усіх сил стараєшся вникнути в суть, наприклад, таких слів: «Залоговая дифференциация возвратных глаголов опирается на различия в отношениях действия к субъекту...» А зверху доноситься: «...Старая мельница крутится — вертится, бьется о камни вода...» Це, мамусю, у нас над читалкою актовий зал хтось додумався розмістити.

Ти цікавишся в кожному листі, як моє здоров'я. Спасибі

Фото С. КРАСНОПОЛЬСЬКОГО.

тобі, мамусю, що ти мене з дитинства загартувала, а то в наших аудиторіях така холоднеча, що будь-кому з факультету можна хоч зараз на змагання моржів їхати. Ми їздимо. І дуже часто. Та тільки не на конкурси, а в студентську поліклініку, через все місто, аж на вулицю Фрунзе. Ось такі справи.

А тепер хочу тебе трішки заспокоїти. Ви з татом завжди хвилювались, що я косметикою зловживаю. Можете не переживати, я вже зовсім не така, якою ви мене звикли бачити. Тут, в нашому храмі науки, відверто кажучи, навіть розцісуватися не хочеться, однак цілісний день свого відображення не бачиш. Можете дякувати за це господарському керівництву університету, яке навідріз відмовилось у нашому корпусі, де навчаються майже всі дівчата, дзеркало встановити. Мармур, мовляв, жаль довбати. Ось і

приходиться милуватись собою в відображенні скляних стін. Або ще один запасний варіант. Навіть не знаю, скільки вже років студенти обминають якусь невідому споруду, що прикрашає парадні сходи в нашому вестибюлі. Є там, мамо, великий, завбільшки з вікно, екран, в який можна заглядувати, ну, прямо, як в дзеркало.

Пишіть, як у вас справи, як здоров'я, що нового в селі. Оце, напевне, і все. Буду закінчувати. Передавайте всім від мене великий привіт. Цілую міцно.

До побачення.

Ваша Надюша.
Р. С. Привезіть або вишліть оте моє сине пальто з великим коміром, бо зиму обіцяють таку холодну, що чорнила в ручках замерзатимуть.

З дозволу автора лист підготували до друку студентки ІІ курсу філфаку О. БОТЕЗАТ, Т. РЯБЕНЬКА.

ПИШІТЬ НАМ:

270000, Одеса-Центр, вул. Петра Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ:

Одеса, вул. Петра Великого, 2, 3-й поверх, кімната 86.

ДЗВОНІТЬ:

тел. 23-84-13.

Редактор М. ЩЕРБАНЬ.